

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ জ্ঞানী আত্মা সন্তানসকলহে প্ৰিয় সেয়েহে পিতাৰ সমান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হোৱা”

প্ৰশ্ন: কল্যাণকাৰী যুগত পিতাই সকলো সন্তানক কোনটো স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়ে?

উত্তৰ: সন্তানসকল তোমালোকে নিজৰ ঘৰ এৰি অহা 5 হাজাৰ বছৰ হৈছে। তোমালোকে 5 হাজাৰ বছৰত 84 জন্ম ল'লা, এতিয়া এইটো অন্তিম জন্ম, বানপ্ৰস্থ অৱস্থা সেয়েহে এতিয়া ঘৰলৈ যাবলৈ প্ৰস্তুতি চলোৱা তাৰপাছত সুখধামলৈ আহিবা। লাগিলে গাঁহস্থ্য বয়সহাৰত থাকা কিন্তু এই অন্তিম জন্মত পৰিত্ৰ হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা।

গীত: মেহফিল মে জ্বল উঠি শমা..... (ৰজাসভাত জ্বলি উঠিল দীপক.....)

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে এইটো বুজিছে যে ভগৱান এজন, গড্ ইজ ৱান। সকলো আত্মাৰ পিতা এজন। তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা এজন। অনেক হ'বই নোৱাৰে। এইটো সিদ্ধান্ত অনুসৰি মনুষ্যই নিজক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ নিমিত্ত হৈছা। ঈশ্বৰে নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰি আছে, যাক সৎযুগ বুলি কোৱা হয়, তাৰবাবে তোমালোক লায়ক হৈ আছা। সৎযুগত কোনো পতিত (অপৰিত্ৰ) নাথাকে। এতিয়া তোমালোক পাৱন হৈ আছা। কয় মই পতিত-পাৱন হওঁ আৰু তোমালোক সন্তানসকলক শ্ৰেষ্ঠ মত দিওঁ যে মোক; নিজৰ নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পতিত তমোপ্ৰধানৰ পৰা পাৱন সতোপ্ৰধান হৈ যাবা। স্মৃতিৰূপী যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ পাপ নাশ হৈ যাব। সাধু আদিয়েতো কৈ দিয়ে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী। এফালে কয় ভগৱান এজন আকৌ ইয়াততো বহুতে নিজক ভগৱান বুলি কয়। শ্ৰী শ্ৰী 108 জগতগুৰু বুলি কয়। এতিয়া জগতৰ গুৰুতো এজনেই পিতা। গোটেই জগতক পাৱন কৰোঁতা এজন পৰমাত্মাই গোটেই বিশ্বক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰে। তেৱেঁই দুখ-হতা সুখ-কৰ্তা। মনুষ্যক এনেকৈ ক'ব নোৱাৰি। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। এইখন হয়েই পতিত সৃষ্টি। সকলো পতিত। পাৱন সৃষ্টিত যথা মহাৰজা-মহাৰাণী তথা প্ৰজা। সৎযুগত পূজ্য মহাৰজা-মহাৰাণী থাকে। পুনৰ ভক্তি মৰ্গত পূজাৰী হৈ যায়। সৎযুগত যিসকল মহাৰজা-মহাৰাণী থাকে, তেওঁলোকৰ যেতিয়া দুটা কলা কম হৈ যায় তেতিয়া ৰজা-ৰাণী বুলি কোৱা হয়। এয়া সকলো বিতং কথা। নহ'লেতো এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি। পিতাই বুজায় লাগিলে গাঁহস্থ্য বয়সহাৰত থাকা কিন্তু এই অন্তিম জন্ম পৰিত্ৰ হৈ থাকা। এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। বানপ্ৰস্থ বা শান্তিধাম একেই কথা। ইয়াত আত্মাসকল বৰহম তৎবত থাকে, যাক বৰহমান্ড বুলি কোৱা হয়। বাস্তৱত আত্মা কোনো ডিম্বাকৃতিৰ নহয়। আত্মাতো হৈছে তৰা সদৃশ। বাবাই বুজাইছে যিমান আত্মা আছে সকলো এই নাটকত (ডৰামাত) ভাৱৰীয়া (একটচ)। যিদৰে ভাৱৰীয়াই নাটকত পোছাক (ডেৰছ) সলায়, ভিন্ন ভিন্ন ভাও দিয়ে, এয়াও বেহদৰ নাটক। আত্মাসকলে এই সৃষ্টিত 5 তৎবৰে গঠিত শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি ভূমিকা পালন কৰে - আৰম্ভণিৰ পৰা। পৰমাত্মা আৰু বৰহমা, বিশু, শংকৰ সকলো ভাৱৰীয়া। নাটকত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ পোছাক পোৱা যায়। ঘৰত (পৰমধামত) সকলো আত্মা অশৰীৰী হৈ থাকে। আকৌ যেতিয়া 5 তৎবৰ শৰীৰ তৈয়াৰ হয়, তেতিয়া তাত প্ৰৱেশ কৰে। 84টা শৰীৰ পায় গতিকে নামো সিমানই সলনি হয়। আত্মাৰ নাম এটাই। এতিয়া শিৱবাবাতো হয়েই পতিত-পাৱন। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। শৰীৰৰ আধাৰ ল'বলগীয়া হয়। তেওঁ কয় - মোৰ নাম শিৱই হয়। যদিও পুৰণা শৰীৰত আহোঁ। তেওঁৰ শৰীৰৰ নাম নিজা। তেওঁৰ বয়কত নাম আছে, আকৌ অবয়কত নাম পায়। এটা ধৰ্মাৱলম্বী অন্য ধৰ্মত গ'লে তেতিয়া নাম সলনি হয়। তোমালোকো শূদ্ৰ ধৰ্মৰ পৰা পৰিত্ৰিত হৈ বৰাহমণ ধৰ্মত আহিছা সেয়েহে নাম সলনি হয়। তোমালোকে লিখা - শিৱবাবা মাৰফৎ (থৰু) বৰহমা। শিৱবাবা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেওঁৰ নাম সলনি নহয়। শিৱবাবাই বৰহমাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰাই আছে। যিটো প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে, যিসকল পাৱন পূজ্য আছিল তেওঁলোকেই পতিত পূজাৰী হয়। 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ কৰিছে। এতিয়া পুনৰাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়। গায়ন কৰা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি বৰহমাৰ দ্বাৰা পুনৰাই স্থাপনা কৰায় তেন্তে বৰাহমণ নিশ্চয় লাগে। বৰহমা আৰু বৰাহমণ ক'ৰ পৰা আহিল? শিৱবাবা আহি বৰহমাৰ দ্বাৰা তুলি লয় (এড'প্ট কৰে)। তেওঁ কয় - তোমালোক মোৰ হোৱা। শিৱবাবাৰ সন্তানতো হোৱাই আকৌ বৰহমাৰ দ্বাৰা নাতি হৈ যোৱা। গোটেই প্ৰজাৰ পিতাতো এজনেই। ইমানবিলাক সন্তান কুমাৰ-কুমাৰী আছে। তেওঁলোকক শিৱবাবাই বৰহমাৰ দ্বাৰা তুলি লয়। মনুষ্যই গম নাপায়। পিতা আহি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। গতিকে এনেকুৱা নহয় যে নতুনকৈ আহি থাকে। যেনেকৈ দেখুৱায় প্ৰলয় হ'ল আকৌ আহতৰ পাতত সাগৰত আহিল....। এতিয়া এয়াতো সকলো কাহিনী ৰচি থোৱা আছে। এই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি (ৰিপিট) হৈ থাকে। আত্মা হৈছে অমৰ। আত্মাত নিহিত হৈ থকা ভূমিকাও অমৰ। ভূমিকা কেতিয়াও কম নহয়। সৎযুগত সেই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰে সূৰ্যবংশী ৰাজধানী চলি আহি থাকে। কেতিয়াও সলনি নহয়। সৃষ্টি নতুনৰ পৰা পুৰণি, পুৰণিৰ পৰা নতুন হৈ থাকে। প্ৰত্যেকে অবিনাশী ভূমিকা পাইছে। পিতাই কয় - ভক্তিমৰ্গত ভক্তই যি যি ভাৱনাৰে ভক্তি কৰে তেনেকুৱা সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। কাৰোবাক হনুমানৰ, গণেশৰো সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। তেওঁলোকৰ সেই শুব-ভাৱনা পূৰ্ণ কৰোঁ। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। মনুষ্যই আকৌ ভাবে যে ভগৱান সকলোতে আছে সেইকাৰণে সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। ভক্ত মাল্যও আছে, পুৰুষৰ ভিতৰত নাৰদক শিৰোমণি বুলি গায়ন কৰা হয়, নাৰীৰ ভিতৰত মীৰা। ভক্ত মাল্য বেলেগ, বুদ্ধ মাল্য বেলেগ, জ্ঞানৰ মাল্য বেলেগ। ভক্তৰ মাল্যৰ কেতিয়াও পূজা নকৰে। বুদ্ধ মাল্যৰ পূজা

হয়। ওপৰত আছে ফুল (শিৱ) পাছত মেৰু (বৰহমা-সৰস্বতী)... তাৰপাছত আছে সন্তানসকল, যিসকল ৰাজগাদীত (ৰাজ সিংহাসনত বহে। বুদ্ধ মালাই হৈছে বিষ্ণুৰ মালা। ভক্তসকলৰ মালাৰ কেৱল গায়ন কৰা হয়। এই বুদ্ধ মালাতো সকলোৱে জপ কৰে। তোমালোক ভক্ত নহয়, জ্ঞানী। পিতাই কয় - জ্ঞানী আত্মা মোৰ প্ৰিয়। পিতাহে হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান দি আছে। মালাও তোমালোকৰ পূজা কৰা হয়। ৪ (আঠ) ৰত্নৰো পূজন হয় কিয়নো জ্ঞানী আত্মা হয় সেয়েহে তেওঁলোকৰ পূজা হয়। আঙঠি তৈয়াৰ কৰি পিন্ধে কিয়নো এওঁলোকে ভাৰতক স্ৰব্ধ কৰি তোলে। সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হয় সেয়েহে তেওঁলোকৰ গায়ন আছে। ৭ নম্বৰ দানা শিৱবাবাক মাজত ৰাখে। তাক কোৱা হয় ৭ ৰত্ন। এয়া হ'ল বিতং বুজনি। পিতাইতো কেৱল কয় - পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিৰ্কম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক গুচি যাবাণে। পতিত আত্মাসকল পাৱন সৃষ্টিলৈ যাব নোৱাৰে। ইয়াত সকলো পতিত। দেৱতাসকলৰ শৰীৰতো পৰিত্ৰৰ নিবিকাৰী। তেওঁলোক হ'ল পূজ্য, যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজাসকলো পূজ্য। ইয়াত সকলো হৈছে পূজাৰী। তাত দুখৰ কথা নাই। তাক কোৱা হয় স্ৰব্ধ, সুখধাম। তাত সুখ, সম্পত্তি, শান্তি সকলো আছিল। এতিয়াতো একোৱে নাই সেইকাৰণে ইয়াক নৰক, সেইখনক স্ৰব্ধ বুলি কোৱা হয়। আমি আত্মাসকল শান্তিধামৰ নিৱাসী। তাৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহোঁ। ৪৪ জন্ম পূৰা ভোগ কৰিবলগীয়া হয়। এতিয়া হৈছে দুখধাম আকৌ আমি শান্তিধামলৈ যাওঁ পুনৰ সুখধামলৈ আহিম। পিতাই সুখধামৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰাই আছে। তোমালোকৰ এয়া হ'ল সংগমযুগ। পিতাই কয় - মই কল্পৰ সংগমযুগত আহোঁ, যুগে যুগে নহয়। মই সংগমযুগত এবাৰেই সৃষ্টিক সলনি কৰিবলৈ আহোঁ। সংযুগ আছিল, এতিয়া কলিযুগ আকৌ সংযুগ আহিব, এয়া হ'ল কল্যাণকাৰী সংগমযুগ। সকলোৰে কল্যাণ হ'ব, সকলোকে ৰাৱণৰ কাৰাগাৰৰ পৰা মুক্ত কৰে। তেওঁক দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা বুলি কোৱা হয়। ইয়াত সকলো দুখী। তোমালোকে সুখধামত যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। সুখধামত যাবলৈ হ'লে প্ৰথমে শান্তিধামলৈ যাব লাগে। তোমালোকৰ ভূমিকা পালন কৰাৰ ৫ হাজাৰ বছৰ হ'ল। পিতাই বুজায় - তোমালোকে নিজৰ ঘৰ এৰা ৫ হাজাৰ বছৰ হ'ল। এই সময়চোৱাত তোমালোক ভাৰতবাসীয়ে ৪৪ জন্ম লৈছা। এতিয়া তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম, সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। সকলো যাব লাগে। গায়নো আছে জ্ঞানৰ সাগৰ বা বুদ্ধ। এয়া হ'ল শিৱ জ্ঞান যজ্ঞ। পতিত-পাৱন হৈছে শিৱ, পৰমাত্মাও হৈছে শিৱ। বুদ্ধ নামটি ভক্তসকলে ৰাখি দিছে। তেওঁৰ আচল নাম এটাই শিৱ। শিৱবাবাই প্ৰজাপিতা বৰহমাৰ দ্বাৰা স্থাপনা কৰায়। বৰহমা এজনেই। এওঁ পতিত আকৌ সেই বৰহমাই পাৱন হ'লে তেতিয়া ফৰিস্তা হৈ যায়। যাক সূক্ষ্মবতনত দেখুৱায়, সেইজন বেলেগ বৰহমা নহয়। বৰহমা এজনেই। এওঁ বয়কত তেওঁ অবয়কত। এওঁ সম্পূৰ্ণ পাৱন হৈ গ'লে তেতিয়া সূক্ষ্মবতনত দেখিবা। তাত হাড় আদি নাথাকে। যেনেকৈ বাবাই বুজাইছিল - যি আত্মাই শৰীৰ নাপায় তেতিয়া দিগ্ভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰে। তাক ভূত বুলি কয়। যেতিয়ালৈকে শৰীৰ নাপায় তেতিয়ালৈকে দিগ্ভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰে। কিছুমান ভাল থাকে, কিছুমান বেয়া থাকে। গতিকে পিতাই প্ৰতিটো কথাৰে বুজনি দিয়ে। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ যেতিয়া নিশ্চয় বুজাব নহয় জানো। এক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি। 'অল্ফ' (পিতা) আৰু 'বে' (বাদস্বাহী)ক স্মৰণ কৰা তেতিয়া চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবা। কিমান সহজ। নামেই হ'ল সহজ ৰাজযোগ। তেওঁলোকে বুজি পায় এয়াই ভাৰতৰ যোগ আছিল। কিন্তু সেয়া হৈছে সন্ন্যাসীসকলৰ হঠযোগ। এয়াতো একেবাৰে সহজ। যোগ মানে স্মৃতি। তেওঁলোকৰ হ'ল হঠযোগ। এয়া হ'ল সহজ। পিতাই কয় - মোক এই ধৰণে স্মৰণ কৰা। কোনো লকেট আদি লগোৱাৰ দৰকাৰ নাই। তোমালোকতো পিতাৰ সন্তান হোৱা। পিতাক কেৱল স্মৰণ কৰা। তোমালোক ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। এতিয়া সকলো ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে আকৌ সেয়াই ভূমিকা পালন কৰিব লাগিব। ভাৰতবাসীয়েই সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী, বৈশ্যবংশী, শূদ্ৰবংশী হয়। ইয়াৰ মাজতে অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকলো আছে। ৪৪ জন্ম তোমালোকে লোৱা। আকৌ তোমালোকেই প্ৰথম নম্বৰত যাব লাগে। পুনৰ তোমালোক সংযুগত আহিবা তেতিয়া অন্য সকলো শান্তিধামত থাকিব। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীৰ বৰ্ণ নাই। বৰ্ণ ভাৰতৰহে আছে। তোমালোকেই সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী হৈছিল। এতিয়া বৰাহমণ বৰ্ণৰ। বৰহমাবংশী বৰাহমণ হৈছা। এই সকলোবোৰ কথা পিতাই বহি বুজায়। যাৰ বুদ্ধিত ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে, তেওঁলোকক কয় কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। যেনেকৈ পিতাক জানিলে সন্তানে গম পাই যায় যে এয়া সম্পত্তি। কন্যাইতো উত্তৰাধিকাৰ নাপায়। ইয়াত তোমালোক সকলো শিৱবাবাৰ সন্তান, সকলোৰে অধিকাৰ আছে। পুৰুষ অথবা নাৰী সকলোৰে অধিকাৰ আছে। সকলোকে শিকাৰ লাগে - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। যিমনে স্মৰণ কৰিবা সিমনে বিৰ্কম বিনাশ হ'ব, পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বা। আত্মাত যি খাদ পৰি আছে সেয়া কেনেকৈ আঁতৰিব? পিতাই কয় - যোগৰ দ্বাৰাহে তোমালোকৰ খাদ নোহোৱা হৈ যাব। এই পতিত শৰীৰতো ইয়াতেই এৰিব লাগিব। আত্মা পৰিত্ৰ হৈ যাব। মহৰ দৰে সকলো যাবগৈ। বুদ্ধিয়েও কয় সংযুগত বহুত কমসংখ্যক থাকে। এই বিনাশত কিমান মনুষ্য মৰিব। বাকী অলপ থাকিবগৈ। ৰজাতো কিছুসংখ্যকহে থাকিব, বাকী ৭ লাখ প্ৰজা সংযুগত থাকিব। ইয়াৰ ওপৰত গায়নো কৰে নহয় - ৭ লাখ তৰা, অৰ্থাৎ প্ৰজা। বৃক্ষ প্ৰথমে সৰু হয় পুনৰ বৃদ্ধি হয়। এতিয়াতো কিমান আত্মা আছে। পিতা আহে সকলোৰে মৰ্গ-দৰ্শক (গাইড) হৈ লৈ যাবলৈ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) যোগ অগ্নিৰে বিৰ্কমৰ খাদ ভস্ম কৰি পৰিত্ৰ হ'ব লাগে। এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থা সেইকাৰণে ঘৰলৈ উভতি যাবৰ বাবে সম্পূৰ্ণ

সতৌপ্ৰধান হ'ব লাগে।

(2) এই কল্যাণকাৰী যুগত পিতাৰ সমান দুখ-হতা, সুখ-ৰ্কতা হ'ব লাগে।

বৰদান: সাধাৰণতাক সমাপ্ত কৰি মহানতাৰ অনুভৱ কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থী হোৱা
যিসকল শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থী সন্তান তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো সংকল্প মহান হ'ব কিয়নো তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো সংকল্প, শ্বাসত
স্বতঃ পিতাৰ স্মৃতি থাকিব। যেনেকৈ ভক্তিত কোৱা হয় অশ্বত (যিটো শূনা হোৱা নাই) ধ্বনি শুনিবলৈ পোৱা যায়,
অজপাজপ চলি থাকে, এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ নিৰন্তৰ হওঁক ইয়াকে কোৱা হয় শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থ। স্মৰণ যাতে কৰিবলগীয়া নহয়,
স্বতঃ স্মৃতিলৈ আহি থাকে তেতিয়া সাধাৰণতা সমাপ্ত হ'ব আৰু মহানতা আহি থাকিব – এয়াই হৈছে আগবাঢ়ি যোৱাৰ
লক্ষণ।

স্লোগান: মনন শক্তিৰ দ্বাৰা সাগৰ তলিলৈ যাওঁতাজনহে ৰত্নৰ অধিকাৰী হয়।

!! ওঁ শান্তি !!